

Ware Christelijke Religie

vervolg van Hoofdstuk 1

GOD DE SCHEPPER.

HET WEZEN VAN GOD, DAT DE GODDELIJKE LIEFDE EN DE GODDELIJKE WIJSHEID IS.

36. Wij hebben onderscheid gemaakt tussen het ‘Zijn’ van God en het ‘Wezen’ van God, aangezien er een onderscheid is tussen de Oneindigheid van God en de Liefde van God. De Oneindigheid heeft betrekking op het Zijn van God, en de Liefde op het Wezen van God, Want, zoals boven is gezegd, is het Zijn van God universeler dan het Wezen van God, evenals de Oneindigheid van God universeler is dan de Liefde van God.

Om deze reden wordt het oneindige een toevoeging van de wezenlijke dingen en van de attributen van God, die alle oneindig worden genoemd, zoals men van de Goddelijke Liefde zegt, dat zij oneindig is, van de Goddelijke Wijsheid, dat zij oneindig is, evenzo van de Goddelijke Macht. Niet dat het Zijn van God eerder bestaan heeft, maar omdat het in het Wezen dringt als een samenhangende, bepalende, vormende en tevens verheffende toevoeging.

Maar dit onderdeel van dit hoofdstuk dient, evenals de vorige, in onderstaande artikelen verdeeld te worden:

1. God is de Liefde zelf en de Wijsheid zelf, en deze twee maken Zijn Wezen uit.
2. God is het Goede zelf en het Ware zelf, aangezien het Goede tot de Liefde en het Ware tot de Wijsheid behoort
3. De Liefde zelf en de Wijsheid zelf zijn het Leven zelf, dat het Leven in zichzelf is.
4. De Liefde en de Wijsheid maken in God één uit.
5. Het wezen van de liefde is, anderen lief te hebben buiten zichzelf, één met hen te willen zijn, en hen vanuit zich gelukkig te maken.
6. Deze dingen van de Goddelijke Liefde waren de oorzaak van de schepping van het heelal en zijn de oorzaak van de instandhouding ervan.

Maar hierover punt voor punt.

37. I. God is de Liefde zelf en de Wijsheid zelf, en deze twee maken Zijn Wezen uit.

Dat de Liefde en de Wijsheid de twee wezenlijke dingen waarop alle oneindige dingen, die in God zijn en die uit God voortgaan, terugslaan, heeft de vroegste oudheid gezien; maar de volgende tijden waren, naarmate zij het gemoed van de hemel afkeerden en dit in wereldse en lichamelijke dingen onderdompelden, allengs niet bij machte dit te zien; want men begon niet meer te weten wat de liefde in haar wezen, en vandaar wat de wijsheid in haar wezen is, niet wetend dat de liefde, los van de vorm, onbestaanbaar is, en dat zij in de vorm en door de vorm werkt.

Daar nu God de Substantie zelf en de Vorm zelf is, de enige Substantie en de enige Vorm, en dus de eerste Substantie en eerste Vorm, waarvan het Wezen de Liefde en de Wijsheid is, en daar vanuit Hem alle dingen zijn gemaakt die gemaakt zijn, volgt daar uit, dat Hij het heelal met alle dingen in

het algemeen en in het bijzonder daarvan uit de Liefde door de Wijsheid heeft geschapen, en dat vandaar de Goddelijke Liefde, één is met de Goddelijke Wijsheid in alle en in elk van de geschapen subjecten.

Ook is de Liefde niet alleen het Wezen dat alle dingen vormt, maar eveneens dat wat ze verenigt en verbindt, en ze zo dus, wanneer ze gevormd zijn in samenhang houdt.

Dit kan toegelicht worden door ontelbare dingen in de wereld, zoals bijvoorbeeld door de warmte en het licht uit de zon, welke de twee wezenlijke en universele dingen zijn, waardoor alle en elk van de dingen op aarde bestaan en blijven bestaan.

Deze zijn daar, aangezien ze met de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid overeenstemmen; want de warmte, die van de Zon van de geestelijke wereld uitgaat, is in haar wezen de Liefde en het daaruit voortvloeiende licht is in zijn wezen de Wijsheid.

Ook kan dit verduidelijkt worden door de twee wezenlijke en universele dingen, waardoor de menselijke gemoederen bestaan en blijven bestaan, namelijk de Wil en het Verstand, want uit deze twee bestaat het gemoed van eenieder, en deze twee zijn en werken in alle en elk van de dingen van het gemoed.

De reden hiervan is, dat de wil de ontvanger en woonplaats van de liefde is, zoals het verstand dat is van de wijsheid.

Daarom stemmen deze beide overeen met de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid, waaruit zij naar hun oorsprong zijn.

Hetzelfde kan verder verduidelijkt worden door de twee wezenlijke en universele dingen, waardoor de menselijke lichamen bestaan en blijven bestaan, namelijk het hart en de long, of de samentrekking en uitzetting van het hart en de ademhaling van de long.

Dat deze beide in alle en in elk van de dingen van het lichaam werken, is bekend; dit komt, omdat het hart overeenstemt met de liefde en de long met de wijsheid; deze overeenstemming is volledig aangetoond in 'De Wijsheid van de Engelen over de Goddelijke Liefde en de Goddelijke Wijsheid' gepubliceerd in Amsterdam.

Dat de liefde als een bruidegom en echtgenoot alle vormen voortbrengt of verwekt, maar dan door middel van de wijsheid als bruid en echtgenote, kan door ontelbare dingen in beide werelden: de geestelijke en de natuurlijke, overtuigend bewezen worden.

Dit ene dient vermeld te worden dat de gehele engelenhemel in zijn vorm is gerangschikt en daarin gehouden krachtens de Goddelijke Liefde door middel van de Goddelijke Wijsheid.

Zij, die de schepping van de wereld van een andere oorsprong afleiden dan van de Goddelijke Liefde door de Goddelijke Wijsheid, en niet weten, dat deze twee het Goddelijk Wezen uitmaken, dalen van het gezicht van de rede neer tot het gezicht van het oog, en kussen de natuur als schepster van het heelal en ontvangen daardoor hersenschimmen en baren spookbeelden.

Zij bedenken begoochelingen, waarnaar zij redetwisten, en hun gevolgtrekkingen zijn eieren die nachtvogels bevatten.

Zulke mensen kunnen niet gemoederen worden genoemd, maar ogen en oren zonder verstand, of gedachten zonder ziel.

Zij spreken over kleuren, alsof die bestonden zonder het licht; over het ontstaan van de bomen, alsof het zonder zaad plaatsvond; en over alle dingen van de wereld, alsof zij zonder de zon waren, omdat zij de afleidingen tot eerste beginselen maken, en veroorzaakte dingen tot oorzaken, en op deze wijze alle dingen achterover werpen, de waakzaamheid van de rede in slaap sussen en dan zo dromen zien.

38. II. God is het Goede zelf en het Ware zelf, aangezien het Goede tot de Liefde en het Ware tot de Wijsheid behoort.

Het is algemeen bekend dat alle dingen betrekking hebben op het goede en ware, wat een teken is, dat alle dingen vanuit Liefde en Wijsheid zijn ontstaan, want al wat vanuit liefde voortgaat wordt het goede genoemd, aangezien dit gevoeld wordt, en de vreugde, waardoor de liefde zich openbaart, voor eenieder het goede is; maar al wat vanuit de wijsheid voortgaat, wordt het ware genoemd, want de wijsheid bestaat enig en alleen uit waarheden, en doet haar objecten aan met de bekoring van het licht, en deze bekoring is, wanneer men die gewaar wordt, het ware uit het goede.

Daarom is de Liefde de samenvatting van alle goedheden en de Wijsheid de samenvatting van alle wijsheden; maar dit alles is uit God, die de Liefde zelf en vandaar het Goede zelf, en de Wijsheid zelf en vandaar het Ware zelf is.

Daarvandaan komt het dat er in de Kerk twee wezenlijke dingen zijn, die de naastenliefde en het geloof worden genoemd, waaruit alle en elk van de dingen van de Kerk bestaan, en die in alle en in elk van de dingen van de Kerk moeten zijn.

De reden hiervan is deze: dat alle goedheden van de Kerk tot de naastenliefde behoren en naastenliefde genoemd worden en al haar waarheden tot het geloof behoren en geloof worden genoemd.

De verlustigingen van de liefde die ook de verlustigingen van de naastenliefde zijn, maken dat de verlustigingen goedheden worden genoemd; en de bekoringen van de wijsheid, die ook bekoringen van het geloof zijn, maken dat de waarheden waarheden worden genoemd; want de verlustigingen en bekoringen maken haar leven uit.

Zonder het leven hieruit zijn de goedheden en waarheden als onbezielde en ook onvruchtbaar.

Maar die verlustigingen van de liefde zijn van tweeërlei soort en evenzo de bekoringen, die als tot de wijsheid schijnen te behoren, namelijk: de verlustigingen van de liefde van het goede en de verlustigingen van de liefde van het boze; en vandaar de bekoringen van het geloof van het ware en de bekoringen van het geloof van het valse.

Deze beide soorten van verlustigingen van de liefde worden in de subjecten, waarin zij zijn, vanwege het gevoel dat zij geven, goedheden genoemd; en deze beide soorten van bekoringen van het geloof worden, vanwege de gewaarwording die zij geven, ook goedheden genoemd, maar aangezien ze in het verstand zijn, zijn het niets anders dan waarheden, hoewel zij aan elkaar tegenovergesteld zijn, en het goede van de ene liefde goed en het goede van de andere liefde boos is, eveneens het ware van het ene geloof waar en het ware van het andere geloof vals.

Maar de liefde waarvan de verlustiging wezenlijk goed is, is zoals de warmte van de zon, die bevrucht, levend maakt en werkt in de vruchtbare grond, in de nuttige bomen en in de zaaivelden.

En waar zij inwerkt, ontstaat als het ware een paradijs, een hof van Jehovah en als het ware een land Kanaän.

En de bekoring van het ware van die liefde is als het licht uit de zon in de lentetijd, en als het licht dat invloet in een met mooie bloemen gevulde kristallen vaas, waarvan bij opening de zoete geuren opstijgen.

Daarentegen is de verlustiging van de liefde van het boze als de zonnewarmte, die uitdroogt, verstikt en in een onvruchtbare grond werkt en in schadelijke bomen, zoals in doornstruiken en stekelgewassen; en waar zij inwerkt, ontstaat een Arabische woestijn, waarin slangen, hydra's en vurige slangen zijn.

De bekoring van het valse van die liefde is als het licht uit de zon in de wintertijd, en als het licht dat in een fles vloeit, waarin wormen in azijn zwemmen en kruipende dieren met een walgelijke stank.

Men moet weten, dat het goede zich vormt door middel van waarheden en zich ook daarmee bekleedt en zich zo van een ander goede onderscheidt.

Ook moet men weten dat de goedheden van een en dezelfde familie zich in bundels samenbinden en deze tevens omkleden en zich zo van andere families onderscheiden.

Dat de formaties op deze wijze plaatsvinden, blijkt duidelijk uit alle en elk van de dingen in het menselijk lichaam; dat iets dergelijks plaatsvindt in het menselijk gemoed, blijkt hieruit, dat er een voortdurende overeenstemming is tussen alle dingen van het gemoed en alle dingen van het lichaam. Hieruit volgt dat het menselijk gemoed innerlijk georganiseerd is vanuit geestelijke substanties en uiterlijke vanuit natuurlijke substanties, en tenslotte vanuit stoffelijke substanties; het gemoed waarvan de liefdesverlustingen goedheden zijn, innerlijk vanuit geestelijke substanties, zoals die in de hemel zijn; maar het gemoed waarvan de verlustingen boos zijn, innerlijk vanuit geestelijke substanties zoals die in de hel zijn.

De boosheden van dit gemoed worden door valsheden tot bundels gebonden, terwijl de goedheden van het eerstgenoemde gemoed door waarheden tot bundels worden gebonden.

Aangezien er dergelijke samenbindingen van goedheden en boosheden plaatsvinden, zegt de Heer: 'dat het onkruid in bundels vergaderd moet worden om dit te verbranden, en desgelijks de ergernissen', (Mattheüs 13:30,40,41; Johannes 15:6).

39. III. God is, aangezien Hij de Liefde zelf en de Wijsheid zelf is, het Leven zelf, hetwelk het Leven is in zichzelf.

Bij Johannes wordt gezegd: 'Het Woord was bij God, en God was het Woord; in hetzelfde was het leven, en het leven was het licht der mensen', (Johannes 1:1,4).

Onder God wordt daar de Goddelijke Liefde verstaan en onder het Woord de Goddelijke Wijsheid. De Goddelijke Wijsheid is eigenlijk het Leven, en het Leven is eigenlijk het Licht, dat uit de Zon van de geestelijke wereld voortgaat; in het midden van deze Zon is Jehovah God.

De Goddelijke Liefde vormt het leven, zoals het vuur het licht vormt.

Er zijn in het vuur twee dingen: brandkracht en glans; vanuit de brandkracht gaat warmte voort en vanuit de glans gaat licht voort.

Zo ook zijn er in de liefde twee dingen; het ene, waarmee de brandkracht van het vuur overeenstemt, en dat iets is wat in het binnenste de wil van de mens aandoet; en het andere waarmee de glans van het vuur overeenstemt, en dat iets is wat in het binnenste het verstand van de mens aandoet.

Hieruit heeft de mens liefde en inzicht, want zoals herhaaldelijk eerder werd gezegd, vanuit de Zon van de geestelijke wereld gaat warmte voort, die in haar wezen liefde is, en licht dat in zijn wezen wijsheid is.

Deze twee vloeien in alle en elk van de dingen van het heelal en doen deze in het binnenste aan; en bij de mensen vloeien zij in hun wil en in hun verstand in, welke beide geschapen zijn om de ontvangende vaten van de invloeiing te zijn: de wil het ontvangende vat van de liefde en het verstand het ontvangende vat van de wijsheid.

Hieruit blijkt duidelijk dat het leven van de mens woont in het verstand, en dit zodanig is, als zijn wijsheid is en dat de liefde van de wil haar modificeert.

40. Men leest ook bij Johannes: 'Gelijk de Vader het Leven heeft in Zichzelf, alzo heeft Hij ook de Zoon gegeven, het Leven te hebben in Zichzelf', (Johannes 5:26).

Hieronder wordt verstaan, dat gelijk het Goddelijke zelf, dat was van eeuwigheid aan, in Zichzelf leeft, zo ook het Menselijke, dat het in de tijd had aangenomen, in Zichzelf leeft.

Het Leven in zichzelf is het eigenlijke en enige leven, waaruit alle engelen en mensen leven.

De menselijke rede kan dit zien aan het licht dat vanuit de zon van de natuurlijke wereld voortgaat, namelijk dat het niet kan worden geschapen, maar dat vormen werden geschapen die het opnemen; want de ogen zijn de opnemende vormen ervan, en het licht dat uit de zon invloeit, maakt dat zij zien.

Evenzo is het gesteld met het leven, dat zoals gezegd is, het vanuit de Zon van de geestelijke wereld voortgaande licht is, namelijk dat het niet geschapen kan worden, maar dat het voortdurend invloeit,

en dat het, zoals het het verstand van de mensen verlicht, het evenzo ook levend maakt; bijgevolg dat, aangezien licht, leven en wijsheid één zijn, de wijsheid niet geschapen kan worden, en evenzo ook niet het geloof, noch het ware noch de liefde, noch de naastenliefde noch het goede, maar dat de vormen geschapen werden die hen opnemen.

Deze vormen zijn de gemoederen van engelen en mensen.

Laat daarom eenieder zich wachten voor de zelfoverreding dat hij uit zichzelf leeft, en ook dat hij uit zichzelf wijs is, gelooft, liefheeft, het ware gewaarwordt, en het goede wil en doet; want voorzoveel iemand zichzelf deze dingen wijsmaakt, werpt hij zijn gemoed uit de hemel op de aarde neer, en van geestelijk wordt hij natuurlijk, zinnelijk en lichamelijk, want hij sluit de hogere gebieden van zijn gemoed.

Vandaar wordt hij blind ten aanzien van alle dingen, die God, de hemel en de Kerk betreffen, en dan is alles wat hij over deze dingen mag denken, redeneren en spreken slechts onzinnigheid omdat hij zich in duisternis bevindt; maar toch neemt hij dan tegelijkertijd de zekerheid aan dat deze dingen tot de wijsheid behoren.

Want wanneer de hogere gebieden van het gemoed, daar waar het licht van het leven woont, gesloten zijn, opent zich het gebied van het gemoed daar beneden, waarin alleen het schijnsel van de wereld wordt toegelaten.

Dit schijnsel is, wanneer het van het licht van de hogere gebieden is gescheiden, een dwaallicht, waarin valsheden als waarheden en waarheden als valsheden verschijnen, en redenering uit valsheden als wijsheid en redenering uit waarheden als waanzin; en dan gelooft zo iemand de scherpe blik van een arend te hebben, terwijl hij de dingen die van de wijsheid zijn, niet beter ziet dan een vleermuis bij daglicht.

41. IV. Liefde en Wijsheid maken in God één uit.

Elk wijs mens in de Kerk weet, dat al het goede van de liefde en van de naastenliefde uit God is, en evenzo al het ware van de wijsheid en van het geloof.

Dat dit zo is, kan ook de menselijke rede zien, zodra zij slechts weet, dat de oorsprong van de liefde en van de wijsheid uit de Zon van de geestelijke wereld is, en waar in het midden van deze Zon Jehovah God is, of wat hetzelfde is, dat deze oorsprong uit Jehovah God door die Zon is, die Hem omgeeft.

Want de warmte die vanuit deze Zon voortgaat is in haar wezen liefde, en het daaruit voortgaande licht is in zijn wezen wijsheid.

Hieruit blijkt zo duidelijk als in het heldere daglicht dat de liefde en de wijsheid in deze oorsprong één zijn, bijgevolg in God, vanuit wie de oorsprong van deze Zon is.

Dit kan ook verduidelijkt worden vanuit de zon van de natuurlijke wereld, die louter vuur is, namelijk dat vanuit het vurige van die zon warmte voortgaat en vanuit de glans van die vurigheid licht voortgaat en dat zo dus beide in hun oorsprong één zijn.

Dat zij terwijl zij voortgaan echter verdeeld worden, blijkt uit de subjecten, waarvan sommige meer van de warmte en andere meer van het licht opnemen.

Dit geschiedt voornamelijk bij de mensen; in hen worden het licht van het leven, dat het inzicht is, en de warmte van het leven, die de liefde is, gedeeld.

Dit vindt plaats om deze reden, omdat de mens hervormd en wederverwekt moet worden; en dit kan niet gebeuren, tenzij het licht van het leven, dat het inzicht is, leert, wat men willen en liefhebben moet.

Men moet echter weten, dat God voortdurend de verbinding van de liefde en de wijsheid bij de mens bewerkt, maar dat de mens, wanneer hij niet tot God opziet en in Hem gelooft, voortdurend de verdeling teweegbrengt.

Voorzoveel daarom deze twee, het goede van de liefde of van de naastenliefde en het ware van de wijsheid of van het geloof, bij de mens verbonden worden, wordt de mens een beeld van God en wordt hij opgeheven tot de hemel en in de hemel, waar de engelen zijn.

Omgekeerd, voorzoveel deze twee door de mens gedeeld worden, wordt de mens een beeld van Lucifer of van de draak, en uit de hemel neergeworpen op de aarde en daarna onder de aarde in de hel.

Door de verbinding van die beide wordt de staat van de mens als de staat van een boom in de lentetijd, wanneer de warmte zich in gelijke mate met het licht verbindt, waardoor de boom uitloopt, bloeit en vrucht draagt.

Door de verdeling van die beide daarentegen wordt de staat van de mens zoals de staat van een boom in de wintertijd, wanneer de warmte zich van het licht terugtrekt, waardoor de boom alle blad en loof verliest en kaal wordt.

Wanneer de geestelijke warmte die de liefde is, zich scheidt van het geestelijk licht, dat de wijsheid is, of wat hetzelfde is, wanneer de naastenliefde zich van het geloof scheidt, wordt de mens als een verzurende of verrottende grond, waarin wormen ontstaan, en wanneer zo'n grond struiken voortbrengt, worden hun bladeren overdekt met luizen en opgegeten.

De verlokkingen van de liefde van het boze immers, die in zichzelf begeerten zijn, breken los en het inzicht temt dan niet en houdt ze dan niet in toom, maar heeft ze lief, kweekt ze op en voedt ze; in één woord: de liefde en de wijsheid, of de naastenliefde of het geloof verdelen, die God voortdurend tracht te verbinden, is zoals het gezicht van zijn kleur beroven, waardoor dit bleek wordt als dat van een dode, of het blanke van het rode wegnemen, waardoor het gelaat wordt als een vlamme fakkelt.

Het staat ook gelijk met de echtelijke band tussen twee te verbreken en te maken dat de echtgenote een hoer wordt en de man een echtbreker.

Want de liefde of de naastenliefde is als de echtgenoot, en de wijsheid of het geloof als de echtgenote, en wanneer deze twee worden gescheiden, ontstaat geestelijke hoererij en ontucht; en dit is de vervalsing van het ware en de schending van het goede.

42. Bovendien moet men weten dat er drie graden van liefde en wijsheid zijn en vandaar drie graden van het leven; en dat het menselijk gemoed overeenkomstig deze graden als het ware in gebieden gevormd is, en dat het leven in het hoogste gebied zich in de hoogste graad, in het tweede gebied zich in een mindere graad en in het laatste gebied zich in de laatste graad bevindt.

Deze gebieden worden achtereenvolgend bij de mens geopend; het laagste gebied, waar het leven in de laagste graad is, van de vroegste kindertijd tot de jeugdijaren, en dit gebeurt door middel van wetenschappen; het tweede gebied waar het leven in een hogere graad is, is van de jeugdijaren tot de jongvolwassen jaren, en dit vindt plaats door middel van gedachten uit de wetenschappen, en het hoogste gebied, waar het leven in de hoogste graad is, van de jongvolwassen jaren tot de jaren van de volwassenheid en verder; geschiedt door innerlijke gewaarwordingen, zowel van zedelijke als geestelijke waarheden.

Verder moet men weten, dat de volmaaktheid van het leven niet bestaat in de gedachte, maar in de innerlijke gewaarwording van waarheden uit het licht van het ware.

Hieruit kan men de verschillen van leven bij de mensen opmaken, want er zijn er, die zodra zij waarheden horen, terstond gewaarworden dat ze waar zijn; dezen worden in de geestelijke wereld uitgebeeld door arenden; er zijn er, die waarheden niet gewaarworden, maar die opmaken uit bevestigingen door schijnbaarheden; dezen worden door zangvogels uitgebeeld, en er zijn er die geloven dat iets waar is, omdat het door een man van gezag werd gezegd; dezen worden door eksters uitgebeeld.

Bovendien zijn er, die het ware niet willen, en ook die het niet kunnen gewaarworden, maar alleen het valse, en dit omdat zij in een dwaallicht zijn, in welk licht het valse als het ware verschijnt, en

het ware òf als iets verborgens in een dikke wolk boven hun hoofd, òf als een meteor, òf als iets vals.

De gedachten van dezen worden uitgebeeld door nachtuilen en hun spraak door uilen.

Diegenen onder hen die hun valsheden bevestigden, verdragen het niet waarheden te horen, en zodra iets van waarheid aan de opening van hun oor klopt, stoten zij het uit afkeer terug, bijna zoals een met gal overladen maag uit walging het voedsel uitbraakt.

43. V. Het wezen van de liefde is, anderen lief te hebben buiten zichzelf, één met hen te willen zijn, en hen vanuit zich gelukkig te maken.

Er zijn twee dingen die het wezen van God uitmaken: de Liefde en de Wijsheid, maar er zijn drie dingen, die het wezen van Zijn Liefde uitmaken, namelijk: anderen lief te hebben buiten Zichzelf, één met hen te willen zijn en hen vanuit Zich gelukkig te maken.

Deze zelfde drie dingen maken ook het wezen van Zijn Wijsheid uit, aangezien de Liefde en de Wijsheid in God één maken, zoals eerder werd aangetoond; maar de Liefde wil deze dingen en de Wijsheid brengt ze voort.

Het eerste wezenlijke: anderen lief te hebben buiten zichzelf, wordt erkend vanuit de liefde van God jegens het gehele menselijke geslacht, en ter wille daarvan heeft God alle dingen lief die Hij geschapen heeft, omdat het middelen zijn; want wie het einddoel liefheeft, heeft ook de middelen lief.

Allen en alle dingen in het heelal zijn buiten God, aangezien zij eindig zijn en God oneindig is. Gods Liefde gaat niet alleen uit tot en strekt zich niet alleen uit over de goeden en de goedheden, maar ook over de bozen en de boosheden, dus niet alleen over hen die in de hemel zijn, maar ook over hen en de dingen die in de hel zijn, dus niet alleen over Michaël en Gabriël, maar ook over de duivel en satan; want God is overal en van eeuwigheid tot in eeuwigheid Dezelfde.

Hij zegt ook dat 'Hij Zijn zon doet opgaan over goeden en bozen, en dat Hij regen zendt over rechtvaardigen en onrechtvaardigen', (Mattheüs 5:45).

Maar dat niettemin de bozen boos en de boosheden boosheden zijn, is aan de subjecten en aan de objecten zelf te wijten, daaraan namelijk, dat zij de Liefde van God niet ontvangen zoals zij is en in het binnenste in hen is, maar zoals zij zelf zijn, evenzo als de doorn en de netel doen met de warmte van de zon en met de regen van de hemel.

Het tweede wezenlijke van de Liefde van God: één met hen te willen zijn, wordt ook erkend vanuit Zijn verbinding met de engelenhemel, met de Kerk op aarde, met eenieder daarin, en met al het goede en ware, die de mens en de Kerk binnengaan en hen maken.

Ook is de liefde in zichzelf beschouwd niets anders dan een streven naar verbinding; daarom – opdat dit doel, dat tot het wezen van de liefde behoort, bereikt zou worden – heeft God de mens in Zijn beeld en in Zijn gelijkenis geschapen, waarmee de verbinding kan plaatsvinden.

Dat de Goddelijke Liefde voortdurend naar verbinding streeft, blijkt duidelijk uit de woorden van de Heer 'dat Hij wil, dat zij één zijn, Hij in hen en zij in Hem, en dat de Liefde van God in hen zij', (Johannes 17:21,22,23,26).

Het derde wezenlijke van de Liefde van God: hen gelukkig te maken uit zich, wordt erkend vanuit het eeuwige leven, dat de zaligheid, de blijdschap en het geluk zonder einde is, en dat God aan diegenen geeft, die Zijn Liefde in zich opnemen.

Want evenals God de Liefde zelf is, is Hij ook de zaligheid zelf, de blijdschap zelf, en het geluk zelf tot in eeuwigheid; zo maakt God uit Zich de engelen en de mensen na de dood gelukkig, wat geschiedt door de verbinding met hen.

44. Dat de Goddelijke Liefde van dien aard is, kent men aan haar sfeer die het heelal doordringt en eenieder overeenkomstig zijn staat aandoet.

Zij doet voornamelijk de ouders aan en daardoor komt het, dat zij hun kinderen, die buiten hen zijn, teder liefhebben, dat zij één met hen willen zijn, en dat zij van zich uit hen gelukkig willen maken. Deze sfeer van Goddelijke Liefde doet niet alleen de goeden aan, maar ook de bozen, en niet alleen de mensen maar ook de beesten en vogels van elke soort.

Waaraan denkt een moeder wanneer zij haar kind gebaard heeft, anders dan zich daarmee als het ware te verenigen en het welzijn te bevorderen; waaraan een vogel, wanneer die zijn jongen uit de eieren heeft uitgebroed, anders, dan ze onder zijn vleugels te koesteren, en door hun bekjes voedsel in hun keeltjes te brengen.

Dat ook slangen en adders hun kroost liefhebben, is bekend.

Deze universele sfeer doet in het bijzonder diegenen aan die deze Liefde van God in zich opnemen; het zijn diegenen, die in God geloven en de naaste liefhebben; de naastenliefde bij hen is het beeld van die liefde.

Ook de vriendschap tussen niet goeden bootst deze liefde na; want de vriend geeft aan zijn tafel de vriend de beste stukken, kust hem, pakt en drukt zijn hand en biedt hem nuttige diensten aan.

De sympathieën en het streven naar verbinding van hen, die gelijkaardig en gelijksoortig zijn, ontleen aan niets anders hun oorsprong.

Deze zelfde sfeer werkt ook in de onbezielde dingen, zoals in bomen en kruiden, maar door middel van de zon van de wereld, en door haar warmte en licht; want de warmte dringt van buiten in hen, verbindt zich met hen, en maakt dat zij uitlopen, bloeien en vrucht dragen, wat de plaats inneemt van de gelukzaligheid in de bezielde dingen.

Dit doet deze warmte, aangezien zij overeenstemt met de geestelijke warmte, die de liefde is.

Uitbeeldingen van de werking van deze liefde vindt men ook in de verschillende subjecten van het delfstoffenrijk; de typische kenmerken daarvan openbaren zich in de verheffing van die delfstoffen tot nutten en daardoor tot kostbaarheden.

45. Uit de beschrijving van het wezen van de Goddelijke Liefde kan men zien van welke aard het wezen van de duivelse liefde is; dit kan men zien uit het tegenovergestelde.

De duivelse liefde is de eigenliefde en deze wordt liefde genoemd, maar zij is in zichzelf beschouwd, haat.

Want zij heeft niemand buiten zichzelf lief en evenmin wil zij met anderen verbonden worden om hun wel te doen, maar alleen ten eigen behoefte.

Van haar binnenste uit streeft zij er voortdurend naar over allen te heersen, alsmede de goederen van allen te bezitten en tenslotte om als God aanbeden te worden.

Dit is de reden waarom diegenen die in de hel zijn, God niet erkennen, maar diegenen als goden erkennen die in macht boven de anderen uitsteken, dus lagere en hogere, of mindere en grotere goden, al naar de uitgestrektheid van hun macht.

Aangezien iedereen daar dit in zijn hart met zich draagt, brandt eenieder ook van haat tegen zijn god en deze tegen hen die onder zijn heerschappij staan; en hij beschouwt ze als minderwaardige slaven, met wie hij weliswaar, zolang ze hem aanbidden, minzaam spreekt, maar hij woedt als vanuit vuur tegen de overigen en innerlijk of in zijn hart zelfs tegen zijn beschermelingen.

Want de eigenliefde is dezelfde als de liefde van rovers, die elkaar wederkerig kussen, zolang zij op rooftocht zijn, maar daarna van begeerte gloeien om elkaar te doden om de buit van elkaar te kunnen kapen.

Deze liefde maakt, dat die begeerten in de hel, waar deze haatliefde heerst, uit de verte verschijnen als verschillende soorten wilde dieren: sommige als vossen en luipaarden, andere als wolven en tijgers en weer andere als krokodillen en giftige slangen; en dat de woestijnen waar zij leven, uit niets dan steenhopen of uit puur grind bestaan, bezaaid met moerassen waarin kikkers kwaken, en

dat boven hun krotten akelige vogels vliegen en huilen: de ochim [treurige schepsels], de tziim [wilde beesten van de woestijn], en de ijim [de wilde beesten van de eilanden], die vermeld worden in de profetische gedeelten van het Woord, waar gehandeld wordt over de liefde tot overheersen uit eigenliefde, zijn niet anders, (Jesaja 13:21; Jeremia 50:39; Psalm 74:14).

46. VI. Deze eigenschappen van de Goddelijke Liefde waren de oorzaak van de schepping van het heelal en zijn de oorzaak van de instandhouding ervan.

Dat deze drie wezenlijke dingen van de Goddelijke Liefde de oorzaak van de schepping waren, kan men duidelijk zien, wanneer men ze aandachtig beschouwt en onderzoekt.

Dat dit eerste wezenlijke: 'anderen buiten zichzelf lief te hebben', de oorzaak was, blijkt uit het heelal, namelijk dat het buiten God is, zoals de wereld buiten de zon is, en waarover Hij Zijn Liefde kan uitstrekken, en waarin Hij die kan uitoefenen en zo rusten.

Wij lezen ook, dat God, nadat Hij hemel en aarde geschapen had, rustte, en dat daarom de Sabbatdag werd ingesteld, (Genesis 2:2,3).

Dat het tweede wezenlijke: 'één met hen te willen zijn', de oorzaak was, blijkt uit de schepping van de mens in het beeld en in de gelijkenis van God, waaronder wordt verstaan, dat de mens gemaakt is tot een vorm, die de uit God voortgaande liefde en wijsheid opneemt, dus met wie God Zich verenigen kan, en ter wille van hem, met alle en elk van de dingen van het heelal, die niets anders dan middelen zijn; want de verbinding met de eindoorzaak is ook de verbinding met de bemiddelende oorzaken.

Dat alle dingen geschapen werden ter wille van de mens, blijkt ook duidelijk uit het Boek der Schepping of Genesis, (Genesis 1:28,29,30).

Dat het derde wezenlijke: 'hen vanuit zich gelukkig te maken', de oorzaak is, blijkt vanuit de engelenhemel, namelijk dat daarin voorzien is voor ieder mens, die de Liefde van God opneemt en waarin de gelukzaligmaking van allen uit God alleen is.

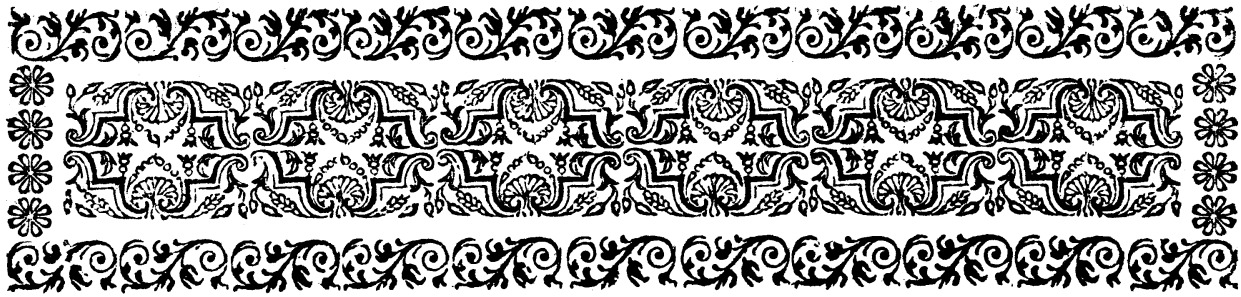
Dat deze drie wezenlijk dingen van de Liefde van God ook de oorzaak zijn van de instandhouding van het heelal, komt omdat de instandhouding een voortdurende schepping is, zoals het bestaan een voortdurend ontstaan is; en de Goddelijk Liefde is van eeuwigheid tot in eeuwigheid dezelfde; dus, zoals zij was bij het scheppen van de wereld, evenzo is en blijft zij in de geschapen wereld.

47. Uit deze dingen kan men wanneer men ze duidelijk beseft, zien, dat het heelal een van de eerste tot de laatste dingen een samenhangend werk is, aangezien het een werk is, dat de einddoelen, de oorzaken en de werking in een onverbrekelijk verband in zich sluit; en aangezien er in alle liefde een einddoel is, en in alle wijsheid een bevordering van het einddoel door bemiddelende oorzaken, en door deze tot werkingen, die nutten zijn, zo volgt hieruit ook, dat het heelal een werk is, dat de Goddelijke Liefde, de Goddelijke Wijsheid en de nutten in zich sluit, en dus een werk, dat geheel en al samenhangt van eersten tot laatsten.

Dat het heelal bestaat uit ononderbroken nutten, voortgebracht uit de Wijsheid en begonnen uit de Liefde, kan ieder wijs mens als in een spiegel beschouwen, wanneer hij zich een algemene voorstelling vormt over de schepping van het heelal, en daarin de bijzonderheden beschouwt.

Want bijzonderheden passen zich aan het algemene aan, en het algemene schikt die in een vorm, opdat zij samenstemmen.

Dat dit zo is, zal in wat volgt door tal van voorbeelden verduidelijkt worden.

48. Hieraan zal de volgende gedenkwaardigheid worden toegevoegd:

Eens sprak ik met twee engelen, de een was uit de oostelijke hemel en de ander uit de zuidelijke. Toen ze gewaar werden dat ik nadacht over de verborgenheden van de wijsheid met betrekking tot de liefde, zeiden ze: ‘Weet u iets over de wijsheidsspelen in onze wereld?’ Ik antwoordde: ‘Nog niet.’ Hierop zeiden ze dat er verschillende spelen waren.

Zij die de waarheden liefhebben uit geestelijke aandoening, of de waarheden liefhebben omdat het waarheden zijn, bespreken deze vraagstukken en maken daarover gevolgtrekkingen, omdat door de waarheden de wijsheid komt.

Ze komen op een bepaald teken samen en bespreken deze vraagstukken die tot een dieper inzicht behoren.

Ze namen mij bij de hand en zeiden: ‘Volg ons, en u zult zien en horen; het teken tot samenkomst is heden gegeven’.

Over een vlakte werd ik naar een heuvel geleid, en zie, aan de voet van de heuvel was een gaanderij die uit palmen bestond, die tot aan de heuveltop reikte.

We gingen naar binnen en klommen omhoog, en op de top van de heuvel was een bosschage en tussen de bomen vormde de opgehoogde grond zo iets als een theater.

Binnen lag een met mozaïek ingelegde vloer, waarin veelkleurige steentjes waren aangebracht. Daar omheen waren in een vierkant zetels opgesteld, waarop de minnaars van de wijsheid zaten. In het midden van het theater stond een tafel waarop een blad papier lag dat met een zegel was verzegeld.

Degenen die op de zetels zaten nodigden ons uit om op de nog vrije stoelen plaats te nemen.

Ik zei echter: ‘Ik ben hierheen geleid door twee engelen om te zien en te luisteren, en niet om te zitten.’ Deze beide engelen begaven zich toen naar het midden van de vloer, naar de tafel en verbraken het zegel van het blad papier.

Ze lazen aan de toehoorders de op het papier geschreven verborgenheden van wijsheid voor, die ze nu zouden behandelen en ontvouwen.

Deze verborgenheden waren door de engelen van de derde hemel opgeschreven en op de tafel neergelaten.

Het waren drie verborgenheden:

ten eerste: wat is het beeld Gods, en wat de gelijkenis van God, waarin de mens werd geschapen?

ten tweede: waarom wordt de mens niet geboren in de wetenschap van enige liefde, terwijl toch de dieren en vogels, zowel de edele als de onedele, geboren worden met alle kennis van al hun liefden?

ten derde: wat betekent de boom des levens, en wat de boom van kennis van het goede en het kwade, en wat betekent het eten daarvan?

Daaronder was geschreven: verbindt deze drie vragen tot één uitspraak en schrijft u deze op een nieuw blad.

Legt u dit opnieuw op tafel en wij zullen dit beoordelen, en als de uitspraak evenwichtig en juist blijkt te zijn, zal aan eenieder van u de prijs der wijsheid worden gegeven.

Nadat dit was voorgelezen, verwijderden de engelen zich, en werden in hun hemel opgeheven.

Toen begonnen zij die op de zetels zaten, de hun voorgelezen verborgenheden te behandelen en uit te werken.

Ze spraken in volgorde; eerst zij die aan de noordzijde zaten, daarna zij aan de westzijde, toen die aan de zuidzijde en tenslotte degenen aan de oostzijde.

Ze vingden aan met het eerste onderwerp van behandeling dat luidde: wat is het beeld Gods, en wat de gelijkenis van God waarin de mens werd geschapen.

Toen werden eerst voor alle toehoorders de volgende woorden uit het Boek der Schepping voorgelezen: 'God sprak: laat Ons de mens maken in Ons Beeld, naar Onze gelijkenis; en God schiep de mens in Zijn Beeld, in de gelijkenis Gods maakte Hij hem', (Genesis 1:26,27); 'Ten dage als God de mens schiep, in de gelijkenis Gods maakte Hij hem', (Genesis 5:1).

Zij, die aan de noordzijde zaten, spraken het eerst en zeiden dat het beeld Gods en de gelijkenis Gods de twee levens zijn, die de mens uit God werden ingeblazen.

Deze zijn het leven van de wil en het leven van het verstand, want men leest: 'Jehovah God had de levensadem in de neusgaten van Adam geblazen, en de mens werd gemaakt tot een levende ziel', (Genesis 2:7).

Hieronder blijkt verstaan te worden dat hem de wil van het goede en de innerlijke gewaarwording van het ware werd ingeblazen, en dus de ziel des levens.

Aangezien hem het leven uit God werd ingeblazen, betekenen het beeld en de gelijkenis het ongerepte in hem uit de liefde en de wijsheid en uit de rechtvaardigheid en het juiste inzicht.

Degenen die in het westen zaten stemden hiermee in maar voegden het volgende eraan toe, dat de staat van ongereptheid, die hem uit God werd ingeblazen, elk mens na hem voortdurend wordt ingeblazen.

Die staat in de mens is als een ontvangend vat, en de mens, naar gelang hij een ontvangend vat is, is een beeld en gelijkenis van God.

Daarna zei de derde groep, die aan de zuidkant zat: 'Het beeld van God en de gelijkenis van God zijn twee onderscheiden dingen.

Deze werden in de mens vanuit de schepping verenigd.

Wij zien als vanuit een innerlijk licht, dat het beeld van God door de mens verstoord kan worden, maar niet de gelijkenis van God.

Dit laat zich als door een netwerk hieruit zien, dat Adam de gelijkenis van God behield, nadat hij het beeld van God verloren had, want men leest na de vervloeking: 'Ziet, de mens is als een van Ons, wetende het goede en het kwade', (Genesis 3:22).

Daarna wordt hij gelijkenis van God genoemd, en niet het beeld van God, (Genesis 5:1).

Maar we laten het aan onze medegenoten over, die aan de oostkant en vandaar in een hoger licht zijn, om te zeggen, wat eigenlijk het beeld van God en de gelijkenis van God zijn.' Toen er een stilte was gevallen, verhieven degenen die in het oosten zaten zich van hun zitplaatsen en zagen op tot de Heer.

Daarna hernamen ze hun plaatsen en zeiden dat het beeld van God het ontvangende vat van God is, en dat, aangezien God de Liefde zelf en de Wijsheid zelf is, het beeld van God de opneming in dat ontvangende vat is van de liefde en de wijsheid uit God.

Maar de gelijkenis van God is een volmaakte gelijkenis en een volledige schijn, alsof de liefde en de wijsheid in de mens zijn, en vandaar hem volledig schijnen toe te behoren.

De mens zelf voelt immers niet anders dan dat hij uit zichzelf liefheeft en uit zichzelf wijs is, of dat hij uit zichzelf het goede wil en het ware verstaat.

Toch is nagenoeg niets uit hemzelf, maar uit God.

God alleen heeft uit Zichzelf lief, en is uit Zichzelf wijs, aangezien God de Liefde zelf is en de Wijsheid zelf.

De gelijkenis of de schijn, dat de liefde en de wijsheid, of het goede en het ware, in de mens zijn alsof deze hem toebehoren, maakt, dat de mens een mens is en dat hij met God verbonden kan worden, en zo leven tot in eeuwigheid.

Hieruit vloeit voort dat de mens een mens is om deze reden, dat hij het goede kan willen en het ware verstaan geheel en al als uit zichzelf.

Niettemin kan hij weten en geloven dat het uit God is; want naarmate hij dit weet en gelooft, plaatst God Zijn beeld in de mens.

Het zou anders gesteld zijn als de mens geloofde dat het uit hemzelf kwam en niet uit God.

Toen dit was gezegd kwam de ijver, die van de liefde van de waarheid uitgaat, over hen en toen spraken ze de volgende woorden: 'Hoe kan de mens iets van liefde en wijsheid opnemen en dat vasthouden en weergeven als hij dat niet voelt als iets van hemzelf en hoe kan er verbinding met God bestaan door middel van de liefde en de wijsheid, als niet aan de mens iets wederkerigs van de verbinding was gegeven? Want zonder het wederkerige is geen verbinding bestaanbaar.

Het wederkerige van de verbinding bestaat hierin, dat de mens God liefheeft, en de dingen doet die van God zijn, als uit zichzelf, maar desondanks gelooft dat het uit God is.

Hoe kan vervolgens de mens tot in eeuwigheid leven, als hij niet met de eeuwige God is verbonden; hoe kan derhalve de mens een mens zijn zonder deze gelijkenis in hem?' Met deze opmerkingen stemden allen in, en zeiden: 'Laten we hieruit een besluit vormen.' Men kwam toen tot het volgende dat de mens een ontvangend vat is van God, en dit ontvangende vat is het beeld van God en aangezien God de Liefde zelf en de Wijsheid zelf is, is de mens het ontvangende vat hiervan en wordt een beeld van God naar gelang de opneming.

De mens is een gelijkenis van God om deze reden, omdat hij in zichzelf voelt, dat de dingen die uit God zijn, in hem zijn als het zijne.

Maar toch is hij voor zóveel vanuit deze gelijkenis een beeld van God, als hij erkent dat de liefde en de wijsheid, of het goede en het ware in hem, niet van hem zijn, en vandaar ook niet uit hem, maar dat zij enig en alleen in God zijn, en vandaar uit God.

Hierna vervolgden ze met het tweede onderwerp ter behandeling: waarom wordt de mens niet geboren in de wetenschap van enige liefde, terwijl toch de dieren en de vogels, zowel de edele als de onedele, geboren worden in de kennis van al hun liefden.

Eerst bevestigden ze de waarheid van deze stelling door verschillende dingen, zoals over de mens, dat hij in geen enkele wetenschap wordt geboren, zelfs niet in de wetenschap van de echtelijke liefde.

Ze wonnen inlichtingen in en vernamen van onderzoekers, dat het kleine kind zelfs niet eens uit ingeboren wetenschap de moederborst weet, maar dat het deze van de moeder of van de voedster door het aanleggen leert kennen.

Het kan ook alleen maar te zuigen, maar heeft dit overgehouden van het voortdurende zuigen in de baarmoeder.

Daarna weet het kind ook niet hoe het moet lopen, noch een klank tot enig menselijk woord te vormen, ja zelfs ook niet de aandoeningen van de liefde door een klank te uiten zoals de dieren.

Verder, dat het niet weet welk voedsel voor hem geschikt is, zoals de dieren, maar het grijpt wat het ook maar tegenkomt, schoon of vies en stopt het in de mond.

De onderzoekers zeiden verder dat de mens zonder onderricht in het geheel niet weet het andere geslacht lief te hebben, zelfs maagden en jongemannen weten dit niet zonder voorlichting van anderen.

Kortom de mens wordt lichamelijk geboren als een worm, en hij blijft lichamelijk, tenzij hij van anderen leert weten, verstaan en wijs worden.

Daarna bevestigden ze het feit dat zowel de edele als de onedele dieren, zoals de dieren op de aarde, de vogels in de lucht, de kruipende dieren, de vissen, de wormpjes, die insecten worden genoemd, worden geboren met alle kennis van de liefden van hun leven, zoals van alle dingen met betrekking tot hun voedsel, alle dingen die hun woning betreffen, en in alle dingen die de liefde van het geslacht en de voortplanting betreffen, verder ook in alle dingen betreffende de verzorging en opvoeding van hun jongen.

Deze dingen bevestigden ze door de wonderen, die ze in het geheugen terugriepen naar hetgeen ze gezien, gehoord en gelezen hadden in de natuurlijke wereld, waarin ze tevoren hadden geleefd en waarin de dieren werkelijk zijn en niet uitbeeldend.

Nadat de waarheid van deze stelling op deze manier was bewezen, legden ze zich toe op het onderzoeken en ontdekken van de oorzaken, waardoor ze deze verborgenheid zouden kunnen ontvouwen en helder maken.

Allen zeiden dat deze dingen niet anders dan uit de Goddelijke Wijsheid konden voortspruiten, opdat de mens een mens en het dier een dier is.

Zo is dus de onvolmaaktheid van de geboorte van de mensen zijn volmaaktheid, en de volmaaktheid van de geboorte van het dier zijn onvolmaaktheid.

Toen gaven degenen aan de noordzijde hun mening, en zeiden dat de mens zonder wetenschappen geboren wordt opdat hij die allemaal op kan nemen.

Als hij echter met allerlei kennis geboren zou worden, zou hij, buiten die waarmee hij geboren was, er geen enkele in zich op kunnen nemen en zich er ook geen eigen kunnen maken.

Ze verduidelijkten dit door de volgende vergelijking: de pasgeborene mens is als de aardbodem, waarin geen zaden zijn geplant, maar die wel alle zaden kan opnemen en deze kan doen uitlopen en vrucht dragen.

Het dier daarentegen is als een reeds bezaaide aarde en met grassen en kruiden vervulde aardbodem, die geen andere zaden dan de ingezaaide opneemt.

Als er andere bij zouden komen zou hij deze verstikken.

Vandaar komt het dat de mens verscheidene jaren nodig heeft om op te groeien.

Hij kan in de loop daarvan als een aardbodem worden bebouwd en als het ware alle soorten van granen, bloemen en bomen voortbrengen.

Het dier heeft echter maar weinig jaren nodig om op te groeien.

In de loop daarvan kan het alleen in de aangeboren dingen worden ontwikkeld.

Daarna spraken degenen die in het westen waren.

Ze zeiden dat de mens niet met allerlei kennis wordt geboren zoals het dier, maar dat hij als vermogen en als neiging wordt geboren; als vermogen tot weten en als neiging tot liefhebben.

Hij wordt als vermogen niet alleen geboren tot het liefhebben van dingen die tot hem en de wereld behoren, maar ook van die dingen die tot God en de hemel behoren.

Vandaar dat de mens als een orgaan wordt geboren dat nauwelijks en op een verborgen wijze door de uitwendige zinnen leeft, en in het geheel niet met inwendige zinnen.

De oorzaak hiervan is dat hij geleidelijk aan tot leven komt en mens wordt, eerst een natuurlijk mens, daarna een redelijk en tenslotte een geestelijk mens.

Dit zou niet gebeuren, als hij, evenals de dieren, in wetenschappen en liefden geboren werd.

Want de louter aangeboren wetenschappen en aandoeningen van de liefde stellen aan deze ontwikkeling een grens, terwijl de aangeboren vermogens en neigingen geen grenzen stellen.

Om deze reden kan de mens door wetenschap, inzicht en wijsheid tot in eeuwigheid vervolmaakt worden.

Daarna kwamen de zuidelijken aan de beurt en gaven hun mening.

Ze zeiden dat het de mens niet mogelijk is, enige wetenschap uit zichzelf te halen, maar dat hij die aan anderen moet ontleen, daar hem geen wetenschap is aangeboren.

Daar hij geen wetenschap uit zichzelf kan halen, kan hij ook geen liefde uit zichzelf halen, want waar geen wetenschap is, is geen liefde.

Wetenschap en liefde zijn onafscheidelijke gezellen en kunnen evenmin gescheiden worden als wil en verstand, of als aandoening en gedachte, ja zelfs evenmin als wezen en vorm.

Naarmate daarom de mens van anderen wetenschap aanneemt, voegt zich de liefde daaraan toe als haar metgezel.

De meest algemene liefde die zich daaraan toevoegt, is de liefde van weten, en daarna de liefde tot begrijpen en de liefde tot wijs zijn.

Deze liefden heeft alleen de mens en niet enig dier, en zij vloeien in uit God.

‘Wij stemmen met onze vrienden van het westen in, dat de mens niet in enige liefde geboren wordt, en vandaar ook niet in enige wetenschap, maar dat hij alleen geboren wordt in de neiging tot liefhebben en vandaar in het vermogen tot het opnemen van wetenschappen.

Echter niet uit zichzelf maar door middel van anderen.

Wij zeggen ‘door middel van anderen’, omdat dezen evenmin iets uit zichzelf opnemen, maar oorspronkelijk uit God.

Wij stemmen ook in met onze vrienden uit het noorden, dat de pasgeboren mens lijkt op een aardbodem, waarin geen enkel zaad is geplant, maar waarin alle zaden, zowel de edele als de onedele, geplant kunnen worden.

Dit is de reden waarom hij ‘homo’ naar humus werd genoemd, en Adam naar het Hebreeuwse woord adamah, wat aardbodem betekent.

Hieraan voegen we toe dat de dieren worden geboren in natuurlijke liefden, en vandaar in wetenschappen, die daarmee overeenstemmen.

Niettemin weten, denken en begrijpen ze niets uit wetenschappen, noch zijn ze daaruit wijs.

Ze worden door hun liefden hiernaar gedreven, nagenoeg zoals een blinde door een hond over de straat wordt geleid, de honden zijn echter ten aanzien van het verstand blind.

Een ander beeld: zoals slaapwandelaars, die uit blinde wetenschap, met ingeslapen verstand, doen wat ze doen.’ Hierna spraken tenslotte degenen die in het oosten waren: ‘Wij stemmen in met wat onze broeders hebben gesproken, namelijk dat de mens niets weet uit zichzelf, maar uit anderen, opdat hij zal kennen en erkennen, dat alle dingen die hij weet, begrijpt, en waarin hij wijs is, uit God zijn.

De mens kan op geen andere wijze uit God geboren worden en verwekt, en Zijn beeld en gelijkenis worden.

Daardoor wordt hij een beeld van God, omdat hij erkent en gelooft, dat hij al het goede van de liefde en de naastenliefde en al het ware van de wijsheid en van het geloof aangenomen heeft en aanneemt uit God en hoegenaamd niets uit zichzelf.

Hij is daardoor een gelijkenis van God omdat hij die dingen in zich voelt alsof deze uit zichzelf kwamen.

Dit voelt hij aangezien hij niet in wetenschappen wordt geboren, maar deze aanneemt en wat hij aanneemt schijnt hem toe alsof het uit hemzelf was.

Dit op die wijze te voelen wordt de mens eveneens uit God gegeven, opdat de mens een mens en niet een dier is.

Daardoor wil hij, denkt, heeft lief, weet, begrijpt en is wijs als uit zichzelf, neemt kennis aan en verhoogt deze tot inzicht en door het nut daarvan tot wijsheid.

Op deze wijze verbindt God de mens aan Zichzelf en verbindt de mens zich aan God.

Deze dingen hadden niet kunnen gebeuren, wanneer er niet uit God in voorzien was, dat de mens in volkomen onwetendheid zou worden geboren.’ Na deze uitspraak wilden allen dat men uit hetgeen besproken was tot een conclusie zou komen en men stelde het volgende op: ‘De mens wordt in geen enkele wetenschap geboren, opdat hij in alle wetenschappen kan komen en voortschrijden in inzicht en daardoor in wijsheid.

Hij wordt in geen enkele liefde geboren, opdat hij in alle liefden kan komen door middel van de toepassingen van zijn kennis uit het inzicht, en in de liefde tot God door de liefde voor de naaste. Zo wordt hij verbonden met God en kan daardoor mens worden en leven tot in eeuwigheid'. Daarna namen ze het papier op en lazen het derde punt om te behandelen.

Dit luidde: 'Wat betekent de boom des levens, wat de boom van kennis van goed en kwaad, en wat het eten daarvan?' Allen verzochten degenen die in het oosten waren om deze verborgenheid te ontvouwen.

Dit was een zaak van dieper verstand en zij die uit het oosten zijn, zijn in een licht als van een vlam, dat wil zeggen in de wijsheid van de liefde, en juist deze wijsheid wordt verstaan onder de Hof van Eden waarin deze twee bomen waren gesteld.

Ze antwoordden: 'We zullen dit zeggen, maar aangezien de mens hoegenaamd niets uit zichzelf neemt, maar uit God, zo zullen we dit zeggen uit Hem, maar niettemin door ons als vanuit onszelf. De boom betekent de mens, en zijn vrucht het goede des levens; vandaar wordt door de boom des levens de uit God levende mens aangeduid.

En aangezien de liefde en de wijsheid en de naastenliefde en het geloof, of het goede en het ware, het leven van God in de mens uitmaken, wordt door de boom des levens de mens aangeduid.

Het is de mens die deze dingen in zich heeft uit God, en vandaar het eeuwige leven heeft.

Dergelijke dingen worden aangeduid door de boom des levens, waarvan te eten gegeven zal worden (Openbaring 2:7; 22:2,14).

Door de boom der kennis van goed en kwaad wordt de mens aangeduid, die gelooft dat hij vanuit zichzelf leeft en niet uit God.

Dus dat de liefde en de wijsheid, de naastenliefde en het geloof, dat wil zeggen, het goede en het ware in de mens, de mens toebehoren en niet God.

Hij gelooft dit omdat hij denkt en wil en spreekt en doet, in alle gelijkenis en in alle schijn als uit zichzelf.

Aangezien de mens zichzelf zodanig overreedt dat hij ook God is, zei de slang: 'God weet, dat op de dag dat gij eten zult van de vrucht van deze boom, zo zullen uw ogen geopend worden, en gij zult zijn als God, wetende het goede en het boze' (Genesis 3:5).

Door het eten van deze bomen wordt de opneming en de toe-eigening aangeduid; door het eten van de boom des levens de opneming van het eeuwige leven, en door het eten van de boom der kennis van het goede en het boze, de opneming van de verdoemenis.

Onder de slang wordt de duivel verstaan ten aanzien van de eigenliefde en van de hoogmoed van het eigen inzicht.

Deze liefde is de bezitter van die boom, en de mensen die in de hoogmoed vanwege deze liefde zijn, zijn deze bomen.

Bijgevolg zijn diegenen in een enorme dwaling, die geloven dat Adam uit zichzelf wijs was en uit zichzelf het goede deed en dat dit de staat van zijn ongereptheid was, terwijl Adam zelf toch door dit geloof verdoemd werd.

Want dit wordt aangeduid door het eten van de boom der kennis van goed en kwaad.

Dit was de reden waarom hij toen uit die staat van ongereptheid viel, die hij toen had bezeten.

In die staat van ongereptheid geloofde hij namelijk wijs te zijn en het goede te doen uit God en niet uit zichzelf, want dit wordt verstaan onder eten van de boom des levens.

Alleen de Heer was, toen Hij in de wereld was, wijs uit zichzelf en deed het goede uit zichzelf, omdat uit geboorte het Goddelijk Zelf in Hem en van Hem was.

Hij is dan ook uit eigen macht Verlosser en Zaligmaker geworden.' Uit dit alles stelden ze het volgende besluit samen: 'Onder de boom des levens en onder de boom van kennis van goed en kwaad en onder het eten daarvan, wordt verstaan dat het leven van de mens, God in hem is, en dat hij dan de hemel en het eeuwige leven heeft.

De dood voor de mens echter is de overreding en het geloof dat het leven van de mens niet God is, maar hijzelf.

Daarvandaan heeft hij de hel en de eeuwige dood, die de verdoemenis is.

Daarna beschouwden ze het door de engelen op de tafel achtergelaten papier en zagen het onderschrift: verbindt deze drie tot één uitspraak.

Ze voegden toen die besluiten samen en zagen dat ze in een reeks samenhangen.

Deze reeks was als volgt: 'De mens werd geschapen om uit God liefde en wijsheid te ontvangen en desondanks in alle gelijkenis als uit zichzelf.

Dit ter wille van de opneming en de verbinding en daarom wordt de mens niet in enige liefde geboren, noch in enige wetenschap en zelfs niet in enige macht tot liefhebben en wijs zijn uit zichzelf.

Daarom wordt hij als hij al het goede van de liefde en al het ware van de wijsheid aan God toeschrijft, een levend mens.

Echter, als hij deze aan zichzelf toeschrijft wordt hij een dood mens'.

Ze schreven dit op een nieuw blad en legden dat op de tafel; en ziet, terstond verschenen engelen in een blinkende wolk en droegen het blad de hemel in.

Nadat het daar gelezen was, hoorden zij die op de zetels zaten, uit de hemel de woorden: goed, goed, goed gedaan! Direct daarop verscheen er een engel uit de hemel die leek te vliegen en als het ware twee vleugels aan de voeten en twee aan de slapen had.

Deze droeg de prijzen die bestonden uit lange gewaden, hoeden en lauwerkransen.

Hij liet zich neer en gaf aan hen die aan de noordzijde zaten lange mantels van een opalen kleur.

Aan hen in het westen, lange klederen van scharlakenrode kleur, aan hen in het zuiden, hoeden waarvan de randen versierd waren met banden van goud en parels, en waarvan de opstaande randen aan de linkerzijde versierd was met bloemvormig uitgesneden diamanten.

Aan hen die in het oosten zaten gaf hij lauwerkransen, waarin robijnen en saffieren waren.

Met deze prijzen getooid, keerden allen verheugd van het spel van de wijsheid terug naar huis.

Lees [verder >>>](#)

Terug naar de [inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl